

Hvad Meningen har været med det, begriber jeg ikke, for det er jo ikke noget, der bundes i Hensynet til Almenvellet. Det ser ud som en fuldkommen Spekulationsforretning, og Fabrikken „Ama“ gjorde ogsaa i den Anledning sine Krav gældende, den kunde ikke uden videre godkende denne Disposition, der jo vilde bringe Fabrikken et Tab paa ca. 395 000 Kr. Ernæringsraadet blev imidlertid ved sit, lod sin Afgørelse blive staaende, og „Ama“ maatte aflevere Partiet. Ca. 400 t af dette Parti blev solgt til Sverige, og derpaa tjente Ernæringsraadet 400 000 Kr. Det er nu ikke det, der interesserer mig saa særligt, hvad der er tjent og tabt i denne Sag. Fabrikken taber et stort Beløb, og Ernæringsraadet tjener paa dette lille Parti et forholdsvis stort Beløb. Men det, her er sket, er, at man har ødelagt en Industri, der har overordentlig stor Betydning for vort Land, idet det i alt væsentligt er Overskudsproduktionen af Havebrugsprodukter, som der kommer til Anvendelse. Denne Fabrik er særlig lagt an paa, at Overskudsproduktionen, naar Hjemmemarkedet er forsynet med friske Grønsager, skulde kunne tørres og hængemmes dels til senere Hjemmebrug, dels til Eksport. Det har vist sig i Krigsaarene — det er først i Krigsaarene, det hele er kommet i Gang —, at Danmark udmærket godt kunde fremstille et Produkt, som man i vore nordlige Nabolande fandt Behag i, og man havde fundet en udmærket Kundekreds. Da nu Ernæringsraadet har beslaglagt Partiet, tilbyder det de samme Købere, som „Ama“ havde Kontrakt med — det var anerkendte kompensationsberettigede Firmaer alle sammen, saa Ernæringsraadet havde ikke noget plausibelt Grundlag for at gribe ind — Partiet til en Pris af 3 Kr. Imidlertid bliver disse Institutioner — det var Husholdningskommissionens Handelsafdeling i Stockholm, Frihavsimporthandelsgeniet i Malmø og Finlands Generalkonsulat, der havde købt disse Varer — betænkelige ved den Historie, at tørret Julienne nu koster 3 Kr., og vilde ikke have den, især da et hollandsk Firma kommer og tilbyder en Vare, der efter Sigende er nok saa god som den danske, til en billigere Pris, og hele Handelen strander. Jeg ser først i Dag, hvad Ernæringsraadet ligger med af Julienne, det er 809 104 kg. Det er bogført til en Værdi af 25 Øre pr. kg, men det er altsaa købt til 2 Kr. pr. kg. Det er

en overordentlig fiks Maade at gøre Forretning paa. Jeg maa have Lov til at gentage, at naar det havde været gjort af Hensyn til Almenvellet, for at sikre Befolkningens Forsyninger, saa vilde jeg bøje mig for det, saa er det ret og rimeligt, selv om det er dyrt og daarligt Handelsskab. Men da det ikke paa nogen Maade er gjort af Hensyn til Hjemmemarkedet, da det for mine Øjne staar som en ren Spekulationsforretning, saa maa jeg have Lov til at spørge — og hvom kan svare mig? —: Hvad er egentlig Motivet til, at Ernæringsraadet har baaret sig saaledes ad?

Der er kommet et lille Efterspil i denne Sag. Den paagældende Fabrik paa Amager er i disse Dage i Færd med at likvidere. Det Tab paa 392 000 Kr., som Ernæringsraadet forvoldte den, har virket saaledes paa den, at den ingen Mulighed har for at fortsætte sin Kampagne i Aar. Det er en Fabrik, der beskæftiger 250 Arbejdere, naar den er i normal Drift, og hvis Aktionærer hovedsagelig udgøres af Producenter paa Amager, der derigennem, som jeg sagde før, har Adgang til at blive af med deres Overproduktion. Det skete er altsaa overordentlig dybt indgribende. Udover Landet ligger lignende Fabrikker, og det kedelige ved denne Sag er, at vort Marked paa Udlandet er spillet over i Hollændernes Hænder. Kan der fra Regeringens Side ikke gøres noget for, at denne Industri igen kan rejses her i Landet, kan der ikke ved Tilskud fra det offentlige Side gøres noget for, at Fabrikken „Ama“ bliver i Stand til at genoptage sin Kampagne og virke efter den oprindelige Bestemmelse? Jeg synes, det er et Forhold, man maa hæfte sin Opmærksomhed ved, da man dog ikke skulde mene, at Administrationen ligefrem skulde gaa ud paa at slagte Erhvervslivet i vort Folk.

Hauge: Den højtærede Indenrigsminister gav paa min Forespørgsel til ham et Svar, som jeg maa betegne som tilfredsstillende. Den højtærede Indenrigsminister begyndte med at sige, at han troede, at han allerede i betydelig Grad havde hjulpet paa Brændselssituationen ved at have paakaldt „Samfundshjælpen“ til Losning og Lastning af Skibe o. s. v. Den højtærede Indenrigsminister befinder sig i en beklagelig Vildfarelse. De Forhold, som har været herskende i Københavns Havn, foranledigede af